

LEFEVRE, Theo (eigenlijk Theodoor), politicus (Gent 17 januari 1914 - Sint-Lambrechts-Woluwe 18 september 1973).

Zoon van een jong gestorven, in de huiselijke kring Franstalige, maar sociaal voelende advocaat. Studeerde rechten te Gent, waar hij als voorzitter van de Katholieke Studentenvereniging het minimalistische taalbeleid van Frans van Cauwelaert verdedigde, een Dietse studentenbond oprichtte en lid was van het Jeugdfront. In 1937 vestigde hij zich als advocaat. Tijdens de bezetting maakte hij deel uit van de verzetsgroep Orde van Tony Her-

bert. Na de bevrijding behoorde hij o.m. met Renaat van Elslande tot de jongeren van Het Westen, die de Christelijke Volkspartij (CVP) hielpen oprichten. Van 1946 tot '71 had hij als CVP-lid voor Gent zitting in de kamer en ging daarna over naar de senaat. Na de dramatische ontkenning van de koningskwestie werd hij in 1950 voorzitter van de CVP en bleef dat tot 1961, toen hij eerste-minister van een CVP-socialistisch kabinet werd (tot 1965).

Van 1968 tot '72 was hij minister voor wetenschapsbeleid; van 1972 tot '73 staatssecretaris voor hetzelfde ministerie. In 1973 werd hij voorzitter van de Raad van Beheer van de Katholieke Universiteit te Leuven.

Zijn visie op de V.B. werd steeds beïnvloed door een sterke allergie voor nationalisme, particularisme en taalproblematiek. Als partijvoorzitter trachtte hij lange tijd de totstandkoming van autonome Vlaamse en Franstalige partijvleugels te verhinderen. Toch was hij niet blind voor de realiteit van de gemeenschapsproblemen. Op het eerste na-oorlogse congres van de Katholieke Vlaamse Landsbond (1952) trad hij op als rapporteur. In de partij trachtte hij Vlamingen en Franstaligen te winnen voor een taalvergelijk. Als eerste-minister zat hij de regering voor die in 1962-'63 de wetten op de vastlegging van de taalgrens en op het taalgebruik bij onderwijs en administratie deed goedkeuren. Het was mede aan zijn doorzettingsvermogen en zijn (soms weinig orthodox) autocratisch optreden toe te schrijven, dat die wetten – ondanks rumoerige parlementaire debatten en straatbetogingen – door het parlement werden aangenomen. Eer het zo ver was, moest Lefèvre nog een kabinetscrisis trotseren (z. Hertoginnedal). Het was ook Lefèvre, die op 6 april 1962 een politieke werkgroep installeerde om de problemen betreffende de hervorming van de staatsinstellingen te bestuderen. Op grond van het rapport van die werkgroep had in 1964-'65 een drie-partijenoverleg plaats, waarvan de besluiten zouden dienen voor de latere staatshervorming.

Op 3 maart 1965 leidde het kabinet-Lefèvre bij de kamer de procedure tot grondwetsherziening in. (z. ook Federalisme.)

Lefèvre trad herhaaldelijk op als een overtuigd voorstander van de Europese eenwording; in dat verband ijverde hij ook voor nauwere samenwerking met Nederland in het kader van de Benelux. Als minister voor wetenschapsbeleid trof hij maatregelen om de achterstelling van de Vlamingen op dat terrein ongedaan te maken.

WERKEN: *Amerika en wij* (1968); - *Wetenschap vandaag voor de maatschappij van morgen; een essay over het wetenschapsbeleid* (1970); - *Gedichten waarvan ik houd* (televisie-interview door M. Gijsen, 1970).

LITERATUUR: L. Rens e.a., *Theo Lefèvre* (1968); - C. Jean Michel, *L'Antheologie* (z.j.); - H. de Ridder en F. Verleyer, *Waar is nu mijn mooie boomgaard* (1971, p. 33-51).